

Biblická hodina – 11.01.2024

Suspírium: „Hospodin je vyvýšený nad všetky národy, jeho sláva siaha nad nebesia. Kto je ako Hospodin, náš Boh, ktorý sídli vysoko a hľadá do hlbín neba i zeme?“ (Ž 113,4-6) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 68: 1-4.10-13. verše: „Keď mocný Boh náš povstane...“

Modlitba:

Ďakujeme Ti Pane náš, že Ty aj dnes nás skúmaš a skúšaš, či sme Tvoji, či Ty prebývaš v nás, či nás Tvoj Duch ešte aj dnes zachváti, Ty, Ktorý smrteľnou bolesťou si pre nás bojoval na kríži. Ďakujeme, že Ty vždy usilovne pracuješ na našej spáse, veď aj Tvoj súd nad národmi i nad vlastnými vyvolenými je na osoh každého, aby činili pokánie a aby v Tvojich skutkoch videli Tvoj záujem, Tvoju obľubu. Odpusť nám, že sa vystatujeme, že sa vyvyšujeme. Odpusť nám našu pýchu a nevôľu s Tebou spolupracovať. Príď, Otče náš nebeský v Ježišovi Kristovi v spoločenstve Ducha Svätého a znova slovami večného života osvieť našu myseľ, aby sme boli Tvoji na večnosť, veď sme len hosťami na tejto zemi, ktorí so strachom, s panikou, s neustálym sťažovaním sa a s nepokojom kráčame do večnej zeme radosti. Prosíme, vypočuj našu modlitbu a sám nás vyučuj na tejto biblickej hodine. Amen.

Biblický text: Kniha proroka Jeremiáša 48. kapitola:

„O Moábsku. Toto hovorí Hospodin zástupov, Boh Izraela: „Beda mestu Nebó, lebo bude zničené, zahanbený a podmanený bude Kirjatajim! Zhanobená a zrúcaná bude skalná pevnosť. Pýcha Moábska už nejestvuje, v Chešbóne mu pripravujú nešťastie. ‚Podťe, zničme ho, nech už nie je národom!‘ Aj ty, Madmén, zmĺkneš, za tebou tiahne meč. Z Choronajimu počuť krik o pomoc: ‚Velké násilie a skaza!‘ Moábsko je rozbité, jeho maličkí kričia o pomoc. Po úbočí Luchítu vystupuje veľký plač, na svahu Choronajimu počuť krik pre skazu: ‚Utekajte, zachráňte si život, budete ako borievka na púšti.‘ Pretože si sa spoliehal na svoje diela a poklady, aj ty budeš podmanený. Kemóš pôjde do zajatia, jeho kňazi spolu s kniežatami. Ničiteľ vnikne do každého mesta, ani jedno mesto sa nezachráni. Zničené bude údolie a úbočie spustne, ako povedal Hospodin. Dajte krídla Moábsku, nech sa letiac vzdiali! Jeho mestá sa stanú púšťou, obyvateľov v nich nebude. Prekliaty, kto bude vykonávať Hospodinovo dielo nedbanlivo, prekliaty, kto svoj meč nechce zakrvať. Bezstarostne si žil Moáb od mladosti, odpočíval ako víno na svojich kvasniciach, neprelieval sa z nádoby do nádoby a do zajatia nešiel. Preto si zachoval svoju chuť a jeho vôňa sa nezmenila. Preto hľa, blíži sa čas,“ znie výrok Hospodina, „keď pošlem proti nemu vinárov, ktorí ho stočia, jeho nádoby vyprázdnia a jeho krčahy porozbývajú. Na hanbu vyjde Moáb pre Kemóša, ako vyšiel na hanbu dom Izraela pre Bétel, ktorému

dôveroval. Ako môžete hovoriť: ‚Sme hrdinovia a mocní muži súci do boja?‘ Ničiteľ Moába vchádza do jeho miest, výkvet jeho mládeže ide na jatky,“ znie výrok Kráľa, ktorý sa volá Hospodin zástupov. „Blíži sa skaza Moábska, jeho nešťastie sa veľmi ponáhľa. Lutujte ho, všetci susedia, všetci, ktorí poznáte jeho meno, hovorte: ‚Ako sa zlomila silná palica, berla krásna!‘ Zostúp zo svojej slávy, sed’ o smäde, obyvateľka, dcéra Dibónu, veď ničiteľ Moábska prichádza na teba, zrúca tvoje pevnosti. Postav sa na cestu a pozoruj, obyvateľka Aroéru, pýtaj sa bežcov a utečencov. Povedz: ‚Čo sa stalo?‘ Na hanbu vyšlo Moábsko, je plné hrôzy; kvíľte a kričte, oznámte v Arnóne, že Moábsko je zničené. Príde súd na rovinatý kraj, na Cholón, na Jahcu a na Mefaat, na Dibón, na Nebó a na Bét-Diblatajim, na Kirjatajim, Bét-Gamúl a na Bét-Meón, na Kerijót, na Bocru a na všetky ďaleké i blízke mestá Moábska. Odrezaný je roh Moábska, jeho rameno je zlomené,“ znie výrok Hospodina. „Opoj ho, lebo sa vyvyšoval nad Hospodina. Nech sa Moáb váľa v tom, čo vyvrátil, nech je sám na posmech. Či ti nebol Izrael na posmech? Či ho prichytili medzi zlodejmi, že si nad ním posmešne pokyvoval hlavou, kedykoľvek si o ňom hovoril? Opustite mestá, bývajte v skaliskách, obyvatelia Moábska, buďte ako holub, čo hniezdi na okraji priepasti. Počuli sme o pýche Moába, veľmi je nadutý, o jeho namyslenosti a pýche, o jeho hrdosti a povýšeneckom srdci. Ja poznám,“ znie výrok Hospodina, „jeho spupnosť, jeho táranie je bezobsažné a jeho konanie bezcieľne. Preto kvílim nad Moábskom, volám o pomoc pre celé Moábsko, vzdychám nad ľuďmi v Kír-Cherese. Oplakávam ňu viac ako Jazér, vinič Sibmy, tvoje ratolesti prerástli more, siahali až k Jazéru. Do tvojej letnej obaračky a vinobrania vpadol ničiteľ. Stratila sa radosť i plesanie z ovocného sadu a z Moábska. Vínu z lisov urobím koniec, ten, čo šliape v lise, už nebude lisovať, pokrik už nebude radostným pokrikom. Krik z Chešbónu zaznieva až po Elale, až po Jahac vydávajú svoj hlas, od Coaru po Chronajim, po Eglat-Šelišiju; veď aj vody Nimrímu sa zmenia na púšť. V Moábsku skoncujem s tými,“ znie výrok Hospodina, „čo vystupujú na výšinu a tam pália kadidlo svojim bohom. Preto srdce mi vzdychá nad Moábskom ako flauta, moje srdce vzdychá nad ľuďmi v Kír-Cherese ako flauta, lebo stratia všetko, čo im zostane. Veď každá hlava bude plešivá, každá brada oholená, na všetkých rukách budú zárezy a na bedrách vrecovina. Na všetkých strechách v Moábsku a na jeho uliciach bude iba nárek, lebo som rozbil Moábsko ako nádobu, ktorá sa nikomu nepáči,“ znie výrok Hospodina. „Aké je len rozbité! Kvíľte! Ako sa len Moáb s hanbou obracia chrbtom! Moábsko vyšlo na posmech a hrôzu pred všetkými jeho susedmi.“ Veď toto hovorí Hospodin: „Ktosi priletí ako orol, rozprestrie krídla nad Moábskom. Zajaté budú mestá, zabrané pevnosti. Srdce moábskych hrdinov bude v ten deň ako srdce ženy pri pôrodných bolestiach. Moáb bude zničený, nebude už národom, pretože sa vyvyšoval nad Hospodina. Postrach, priepasť, pasca, pre teba, obyvateľ Moábska,“ znie výrok Hospodina. „Kto unikne postrachu, padne do priepasti, a kto vyjde z priepasti,

chytí sa do pasce. Toto dopustím na Moábsko v roku jeho potrestania," znie výrok Hospodina. „V tóni Chešbónu zostanú vysilení utečenci. Veď oheň vyšľahne z Chešbónu a plameň z domu Sichóna, pohltí sluchy Moába a temeno hlučného ľudu. Beda ti, Moábsko, zahynie ľud Kemóša, lebo ti vezmú synov do väzenia a dcéry do zajatia. V budúcnosti však zmením údel Moábska," znie výrok Hospodina. Potiaľto je súd nad Moábskom."

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Prorocké „beda" uvádza Boží súd nad Moábom. Vykonanie rozsudku ešte nenastalo, ale prorok na základe Božej komunikácie s ním vie, že „záhuba" bola vyhlásená a keďže tá je u Boha neodvolateľná, prorok hovorí už o všetkom v minulom čase. Veď to, čo si žiadny iný smrteľník nevie ani len predstaviť, prorok vidí a oznamuje, že sa už stalo. Preto je prorokom! Miesta uvedené v prvom verši sa nachádzali v severnej časti Moábska. Nepriateľ teda vráza do krajiny zo severu. Prorok však neprežrádza pôvod a meno Božieho vyvoleného, ktorý je údelom Moábska, ale všade ho len nazýva „ničiteľom". Potom, čo nepriateľ prelomil severnú obrannú líniu, z ktorej boli najdôležitejšími baštami Nebó a Kirjatajim, sa cesta na juh uvoľnila. Aký je konečný zámer nepriateľa? Už z 2. verša sa o tom dozvedáme: v Chešbóne sa organizuje vojnový koncil a z jeho rozhodnutia je jasné, že si chce nielen podmaniť Moábsko, ale má za cieľ aj celý ľud zotročiť. V stávke je teraz celá existencia Moábska! Prvým cieľom nepriateľa je dobyť hlavné mesto. Dibón, kráľovské mesto je zničené, a slovnou hračkou a s iróniou prezýva toto sídlo „Madmén“, teda „Hnojový vrch“. Toto mesto padá na prvý nápor nepriateľa, v ktorom zachváti celé obyvateľstvo panika a strach. Utekajú, ktovie kam. Bojový poriadok elitnej armády sa rúca, utekajú smerom na juh a hovoria si, že utiekli, a mali by všetci sa skrývať v púšti, kam by si mohli zachrániť svoje holé životy. V ostrom kontraste so súčasným zbabelým útekem moábskej armády, vodcov a celého obyvateľstva je ich suverénna arogancia a sebavedomie, s akou sa Moábčania doteraz pozerali na udalosti svetových dejín. Vo svojich opevnených mestách sa cítili veľmi bezpečne a verili, že dokážu odolať akémukoľvek útoku. A teraz sa ani Moábsko, ktoré bolo presvedčené o svojich „skutkoch a pokladoch“, nevyhne svojmu osudu, teda Božiemu súdu. Do zajatia odchádza „spolu so svojimi kňazmi a vodcami“ aj moábsky národný boh Kemóš. A ak bude musieť národný boh opustiť krajinu, potom nadobro zahynú aj ľudia, ktorí boli ctiteľmi toho božstva. Veď „staroveké národy a veľké štáty boli v konečnom dôsledku náboženskými spoločenstvami; božstvo reprezentovalo krajinu.“ V konečnom dôsledku však Boh Moáb netrestá svojím strašným rozsudkom, pretože v nej nerešpektovali jediného pravého Boha (hoci tieto dva národy sú navzájom príbuzné!), čo by bolo takmer zřejmé, ale preto, že to bol povýšenecký národ, vystatoval sa a bol nafúknutý proti jedinému pravému Bohu. Preto celé moábske kráľovstvo, jeho pyšné obyvateľstvo, musí zaniknúť, a preto

sa „jeho mestá stanú pustinou.“ V 9. verši je žieravý výsmech, ktorý nie je hodný človeka, a v 10. verši je počuť hnev a zúrivosť neskorého judaizmu. Skutočnosť, že pápež Gregor VII. sa pre svoje mocenské pozície a rozmach odvolával presne na 10. verš voči vojvodovi Jurajovi z Lotharingie, poukazuje na to, že i kresťanský svet a to nielen v stredoveku zabúda na to, že Boh je Bohom, a nie vyhrážanie sa vízie o Božom súde pomôže zmierniť hociktoré panstvo, ktoré sa taktiež usilovalo získať moc. Boje kresťanov medzi sebou poukazujú na ich pohanstvo a malichernosť, ako na ich veľkú vieru!

Predtým ako dôjde k úplnému zničeniu Moábu, prorok sa ešte raz obzrie do minulosti a porovná doterajší osud Izraela a Moábska. Moáb žil pokojným životom. Jeho geografická poloha ho tiež ušetrila od toho, aby bol spolutrpiteľom následkov veľkých historických udalostí. Doteraz nebol zapojený ani do deportácie. Pôda vinogradov nebola narušená, bola ponechaná a ich staré víno si zachovalo pôvodnú chuť a vôňu. Na druhej strane bol Izrael vďaka svojej geografickej polohe hračkou svetových veľmocí, obeťou všetkého nepriateľstva medzi nimi. Teraz sa však ich pokoj blíži ku koncu. Boh posla do krajiny „barmanov“, ktorí vylejú ušľachtilé víno Moábska: vyprázdňujú sudy a rozbíjajú džbány. Nielenže narušajú pokoj Moábčanov, ale ohrozená je celá ich existencia. Prorok Jeremiáš veľmi jasne hovorí o tom, že Boh tak prísne trestá Moáb nie preto, že by obetoval Kemóšovi, a teda dôveroval modlám (v. 7), ale preto, že sa vzbúril proti Pánovi. Prorok zreteľne naznačuje, že to nie je „ničiteľ“, ktorý koná, ale s ním a cez neho Boh Izraela posla skazu na Moáb. Vo veršoch 14-17 prorok naráža na chvastanie moábskych vojakov, ktorí si nielen vo svojich pevnostiach, ale aj osobne boli istí svojou odvahou, keďže doteraz nebola príležitosť otestovať ich statočnosť. V aktuálnej skúške moábski vyvolení vojaci padnú a nešťastne zlyhajú. Konečné zničenie Moábu je tak blízko, že autor vyzýva moábskych susedov a vzdialených príbuzných, aby poslali svoje smútočné oznamy a kondolovali, lebo nad osudom „silného prúta“ a „ozdobeného žezla“ visí Damoklov meč. Politická moc a nezávislosť Moábu sú spečatené. No pri pohľade na skazu nezaznie len hlas sústrasti, ale aj slovo radosti. Pod hradbami kráľovského mesta, stoja nepriateľské sily a hlavné mesto reprezentujúce celú krajinu je nútené kapitulovať. Tým sa celá nížina dostane do rúk nepriateľa a môže sa začať útok proti časti krajiny južne od vôd Nimrínu. Obyvatelia tejto časti krajiny pokrývajú cesty vedúce na sever, kde sa čoskoro objavia muži a ženy utekajúce z Dibónu, ktorí informujú ľudí o bezvýchodiskovej situácii: Všetko je stratené! Sila Moábska sa skončila (roh a rameno sú symboly sily a moci!), nepriateľa nedokáže zastaviť ani rieka Nimrín, a preto aj obyvateľstvo južných oblastí musí utiecť do púšte a napodobňovať divokého holuba, ktorý hniezdi na neprístupných stenách skalných štrbín. V 21-24. veršoch sú vyzdvihnuté moábske lokality, ktoré obsadí ničiteľ. Tento zoznam nepochádza od proroka Jeremiáša, ale je neskorším doplnkom, aby poukázal na rozsah katastrofy.

Tieto dva verše (26-27.v.) napísané v prozaickom štýle nezapadajú do myšlienkového procesu proroka Jeremiáša, a sú neskoršími dodatkami. Otázkou je, komu sú tieto básne adresované? Výzva sa týka kalicha Božieho hnevu. Všetky národy musia vypíť pohár, aby sa opili a zvracali. Moáb sa však musí dokonca váľať v tom, čo vyvrátil. Moáb sa teda nehanbí za to, že sa mnohokrát a dlho vysmievalo Izraelu a jeho Bohu, pretože krútiť hlavou je vždy znakom výsmechu. Bol pokazený jeho šťastný a pokojný život, preto opovrhoval Izraelom, ktorý prešiel mnohými skúškami, a podľa vtedajšieho východného chápania svedčil, že izraelský ľud musí byť veľmi vinný, že museli prejsť toľkými trestami. Naopak, autor tvrdí, že Izrael nie je „zlodej“, takže nie je vinný a o nič bezcennejší ako Moábsko. Hoci ho nemožno zachrániť, možno si predstaviť, do akej miery toto znevažujúce správanie nahneval Izrael. Na ľudskú necitlivosť a vzájomnú nenávisť nemožno zabudnúť.

Táto pasáž (29-47. veršov) sa opäť zaoberá problémom hriechu: prečo musí byť Moábsko zničené? Odpoveď je mimoriadne stručne a výstižne zhrnutá v 42. verši, ktorá tiež pôvodne uzavrela proroctvo proti Moábovi: **„Moáb bude zničený, nebude už národom, pretože sa vyvyšoval nad Hospodina.“** V tejto časti sa zaoberáme zaujímavým fenoménom. Moábovo povýšenecké správanie už bolo prorokované inde, v knihe proroka Izaiáša (Iz 16,6). Potom použili Izaiášovo proroctvo na ospravedlnenie rozsudku, ktorý tu bol vynesený aj pri kázaní slova V prvom rade tu musíme myslieť na verše 29-39., ktoré sú takmer doslovne totožné s kapitolami Iz 16-17. a nasledujúce verše rezonujú aj v Štvrtej Knihe Mojžišovej s IVMojž 21, 28 a Balámovým proroctvom proti Moábovi (IVMojž 24,17). Tu sa autor snaží každého presvedčiť, že Moáb bol stále povýšenecky a žalospevom na jeho skutky spomína aj prorok Jeremiáš.

Prorokov žalospev sa začína obvinením, že obyvatelia Moábu boli čoraz arogantnejší, aby dosiahli svoje politické ciele. Jeho arogancia však zakrývala prázdne chvastúnstvo a vtedajší ľudia dobre vedeli, že tí, ktorí túžia po veľkosti, nie sú vyberaví. Podľa 29. verša tento výrok pochádza z úst ľudu z Judska a vo verši 30. to potvrdzuje aj sám Boh. Pýcha a arogancia vždy vyvolávajú Boží súd: **„Posmeškárom sa vysmieva, no poníženým udeľuje milosť.“** (porov. Prís 3,34). Dôsledkom toho je, že „ničiteľ“ pustoší nádherné vinice, ktoré sa rozprestierajú nad celou krajinou až k Mŕtvemu moru, a veselé piškanie sprevádzajúce úrodu je nahradené výkrikmi dobyvateľov. Ako hovorí hebrejský text: „Kvičanie nie je pravé kvílenie“ (33c), ale jeho smútok, ktorý sa začína, keď Boh rozbije nádobu, ktorá sa mu nepáči: Moáb a on sám začína smútiť nad ľuďmi a krajinou, nad jej prekvitajúcimi mestami a úrodnými náhornými plošinami. Aj Božie srdce je naplnené bolesťou a vzlyká ako flauta, že „zlomil Moáb.“ Ved' súd nezasiahne len pyšný ľud, ale aj všetky rastliny zeme, ktoré za svoju úrodnosť vďačia Bohu. Boh teda nesmúti za Moábovom, pretože pred príchodom „ničiteľa“ Boh už vyriekol „smrteľný rozsudok“ nad moábskym ľudom. Nič a nikto nemôže zabrániť tomuto

odhodlanému zničeniu. Okolité národy s hrôzou sledujú, ako sa Moábovo šťastie mení na nešťastie a biedu.

Tieto záverečné verše (40-47. verše) ešte raz zhŕňajú hlavné myšlienky celého prorocstva, teda súd a jeho následky, hriech a úplné zničenie národa. Prorok Jeremiáš, ktorý nepriateľskú silu útočiacu na Moáb prirovnáva k orlovi: dlho krúži po oblohe a čaká na najvhodnejšiu chvíľu, aby sa vrhol na svoju korisť. Týmto obrazom chce prorok na jednej strane naznačiť, že súdu sa nedá vyhnúť, a na druhej strane, že tento súd prichádza nečakane a „zhora“, teda od Boha. Katastrofa sa musela stať, pretože nepriateľ takmer bez odporu obsadí opevnenia, keďže vojaci nie sú o nič statočnejší ako matka, ktorá sa nevie brániť. Dôvodom rozsudku je náboženský trestný čin. Keď príde reč na aroganciu, nemusíme nutne myslieť na konkrétne prípady, pretože – predovšetkým od Izaiáša – sa všetka ľudská pýcha a arogancia namierená proti Bohu, Pánovi sveta, považuje za hriech. Veď podľa viery Izraela sú mu poddané všetky národy, či už o tom ostatné národy vedia alebo nie. Prorok sa tu pripája k prorokovi Sofoniášovi, ktorý hovorí: *„Počul som, ako Moáb urážal a Ammónčania hanobili, ako potupovali môj ľud a vypínali sa aj za hranicami. [...] To majú za svoju pýchu, že potupovali ľud Hospodina zástupov a vypínali sa nad ním.“* (Sof 2,8.10) Ďalšie verše zdôrazňujú myšlienku, že nikto neunikne skaze, ktorá postihla Moáb. Dôsledkom rozsudku je koniec existencie Moábu. Prorok na to používa obraz utekajúcej sa šelmy. Lovec je už na stope, vydesený hľadá cestu von a úkryt, no spadne do kopy, ktorú mu vykopali. Ešte sa mu podarí odtiaľ vyliezť, no potom vbehne do okov a je koniec. To isté sa stane s Moábovom na úteku podľa 45. verša.

Vyčerpaní utečenci sa zastavia v meste Chešbón a snažia sa ukryť v jeho hradbách. S hrôzou si však uvedomia, že toto mesto už obsadil nepriateľ a zahalili ho plamene. Buď Moábčania zahynú vo svojej domovine, alebo sa dostanú do zajatia (46). Verš 47. však stále žiari lúčom nádeje: na konci časov bude mať východisko aj Moáb. Tento verš vôbec neoslabuje priebeh a obsah prorocstva. Nemožno to považovať ani za nápravu, práve na základe svedectva histórie, keďže Moáb si aj po Nebukadnesarovom ťažení dlho zachoval svoju národnú existenciu. Tento verš je skôr o tom, že podľa prorokov jedného dňa príde vek spásy (porov. Iz 2,2), keď bude znieť posledné Slovo Božie odpúšťajúce a milostivé slovo po strašných katastrofách v dejinách národov. „Na konci časov“ Boh ukončí všetky vojny a pozemskú biedu. Práve týmto posledným veršom prorok starozákonné zhromaždenie varuje, že to čo je Božia konečná vôľa, a volá všetkých, aby činili pokánie, ustúpili zo svojich zlých ciest a získali za to odpustenie od Pána v deň milosti.

Z pohľadu kresťanskej etiky človek je takmer zdesený, keď vidí toľko nenávisť v dejinách dvoch bratských národov! Učenie Ježiša Krista a apoštolov urobilo túto vojnovú etiku zastaranou, pretože hovoria o búraní bariér a poslaní kresťanského človeka pracovať pre dobro ľudstva celou svojou prácou, úmyslami a

schopnosťami, ktoré dostal od Stvoriteľa. Tieto proroctvá ešte nedosahujú túto výšku kresťanskej etiky, ale hľadajú lepšie riešenie a vyššiu morálnu úroveň. Svedčí o tom aj posledný verš tohto proroctva.

Biblický text: Evanjelium podľa Jána 5. kapitola, 16-18. veršov:

„Židia prenasledovali Ježiša aj za to, že to robil v sobotu. Ale Ježiš im povedal: „Môj Otec pracuje doteraz, aj ja pracujem.“ Preto sa Židia ešte väčšmi usilovali zabiť ho, lebo nielenže rušil sobotu, ale aj Boha nazýval svojim Otcom a robil sa rovným Bohu.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Je zaujímavé vidieť, že po vyliečení uzdravený nejde k svojmu Liečiteľovi, ale k Židom. Prečo? V prvom rade preto, lebo aj Ježiš po uzdravení žiadal od svojich naplnenie Mojžišovho zákona. Malomocnému, ktorého uzdravil povedal nasledovné: *„Ježiš mu potom povedal: „Nie aby si o tom niekomu hovoril. Choď však, ukáž sa kňazovi a obetuj dar, ako prikázal Mojžiš – im na svedectvo.“ (Mt 8,4)* Legálne znovu-začlenenie uzdraveného do spoločnosti išlo len touto cestou. Ježiš neprišiel narušiť zákon, ale naplniť ho. Zákon je nápomocným nástrojom života, ale láska k blížnemu, láska k Bohu, stojí nad zákonmi. Proti ovociam Ducha Svätého niet zákona. Ježišovi, nášmu Pánovi prístup Židov samozrejme sťažilo ďalšiu službu, ale Jeho služba nezávisí od Židov, ale od Otca pomoci a útechy. Židia sa dozvedeli o jeho čine v sobotu, ale Ježiš vždy mal pripravenú odpoveď: *„I povedal im: „Sobota bola ustanovená pre človeka, a nie človek pre sobotu!“ (Mk 2,27)* Práve preto Ježiš neuteká, ale pokračuje vo svojom poslaní. Má Otca, ktorý neustále pracuje, a to platí aj pre neho. Ježiš osvetľuje pozadie toho, čo urobil a aj urobí pre svojich prenasledovateľov. Komunikuje so Židmi napriek tomu, že k nemu prístupujú s opačnými pohnútkami, keďže ho chcú zabiť. Božia služba zveľaďuje a uzdravuje životy, ľudské plány však akoby chceli zmariť nebeské úkony. Dá sa to? Nie! Hospodin kraľuje na nebi i na zemi. Jeho vôľa je jednoznačná. Náš Pán nám hovorí jasne a zreteľne, že Otec neustále vykupuje svet z hriechov. Sobota nemá čo ospravedlňovať nečinnosť ľudí, ale vstúpiť do spoločenstva s Otcom a slúžiť si navzájom. Zákony by sa mali dodržiavať s požehnaním Božím a byť naplnené životom na Jeho slávu. Ich účelom nie je zväzovať, ale uvoľňovať. Konaniu Syna nemôže brániť zákon, ani Mojžišov. Sám Ježiš vyriekol na kríži: *„Je dokonané!“ (Jn 19,28)* On, Kto je rovný Bohu a s Bohom, nie pre prenasledovanie Židov je zabitý, ale na kríž visí z vôle Otca a lásky k nám. Jeho Otec totiž sústavne i doteraz pracuje. Činí dielo spásy i doteraz. Hoci svet ho obvinil: *„Ukrižuj ho!“ (Jn 19,15)*, ale Boh Jeho smrťou oslobodil nás. Rovný Bohu je veľkňazom odsúdený: *„Ruhal sa!“ (Mt 26,65)* Na Bohu rovného všetci skríkli: *Preč s ním, preč s ním! (Jn 19,15)* Zabitý, a my zachránení! Rovný Bohu je ukrižovaný za moje hriechy. Účelom prenasledovania

Židov je zabiť Ježiša. Účelom práce Božej je záchrana, spása, odpustenie hriechov pre každého. Neláskavý človek nikdy nepochopí spoločenstvo nebeského Otca a Jeho Syna. Ten, kto chce len vraždiť a nehľadá spoločenstvo s Otcom, nikdy nepochopí službu Syna.

Privilégium každého z nás, kto spoznal v Ježišovi Spasiteľa a Vykupiteľa, je práve to, že Boh sa o nás postará. Sústavne pracuje na nás, v nás, pre nás a za nás. V Ježišovej službe je to očividné. Kto to nevidí, ten je zaslepený nenávisťou. Kto nevidí Ježišovu službu, je zaslepený tým, že chce zabiť Ježiša a nie s ním naveky v spoločenstve žiť.

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Kvôli sebe, len kvôli sebe to urobím. Veď ako by sa mohlo znesvätiť moje meno? Svoju slávu inému nedám.“ (Iz 48,11) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 334: „Čo činí Boh, vždy dobré je...“

TIBOR SABOVÍK: Fašiangové dni

Fašiangové dni trvajú a v nich dni veselosti pretrvávajú. Prvú polovicu doby predveľkonočnej takto nazývame a v nej akoby aj viac veselosti si doprajeme. Áno, radovať sa primeranou zábavou, hrou, spevom je nám aj v iných obdobiach dovolené, no nemáme zabúdať, že my sa máme radovať stále v Pánovi. Bože náš, všetko múdro riadiš, dal si kresťanom

voľnosť v rozhodovaní, nikoho nenútiš, ale voláš nás kráčať po tej úzkej ceste za Tebou. Dbajme preto o to, aby sme obdržané hrivny správne zveľadili a keď raz príde na zúčtovanie, aby nás Ten, ktorému sme boli celý život verní, zastal a z lásky svojej aj omilostil. Myslime preto stále na záchranu svojej duše, rozjímajúc, čo všetko pre nás urobil Spasiteľ tohto sveta, aby sme aj my mohli byť z Jeho milosti spasení. Amen.

